

Întâlnirea cu Marele Alexandru, gustul zilei de ieri, care încă persistă, iarna îngăduitoare încă, îmi dau o stare de relaxare fluidă, zâmbitoare. Pun supa câinilor la fiert și, fără un motiv anume, mă duc direct la geam. Câinii dau din coadă a treabă, ca atunci când au vânatul sub nas. Mă uit în sus și spre vârful salcâmului văd pisica.

Înțepenită, cu ghearele prinse de crengile subțiri, cu țarcile și ciorile care încep să se adune, caută să-i dea cu ciocul în cap. Până și turturelele vin tot mai aproape, o atacă.

În câteva clipe sunt afară, închid câinii în magazie, ușii după pășări. Intru în casă cu gândul că pisica, simțindu-se în siguranță, o să plece. După o vreme, ies să pun grăunțe pentru vrăbii. Pisica e tot acolo. O tigrată cu cap rotund și frumos, cu ochii măriți de spaimă. Îi vorbesc, se pare că asta o liniștește, coboară și fuge în livada din dreapta.

Supă câinilor fierbe liniștit. Fereastra din bucătărie dă spre partea din spate a grădinii, golașă acum. Eram convinsă că am doar o ciocănită în grădină, îmi dădea semne când apărea în prunul de la intrare. Toc, toc aud. Ce să vezi? În caisul bătrân din dreapta ușii erau trei ciocănitatori, care își vedeau liniștite de treabă. M-au lăsat să le admir în voie.

Îmi amintesc că am închis câinii în magazie.

Dormeau liniștiți. Gypsy vine după mine și începe să latre la poarta vecinilor din stânga. Între curțile noastre este o poartă mică, pe care a făcut-o tata, să nu mai ocolească pe drum pentru o sapă, un răsad, o vorbă bună, o bere cu Gică. Gypsy a simțit că este cineva în curte. Vecinii se duc iarna la bloc, cu fiul lor, mă duc să văd cine umblă prin curte.

E Sița, a venit să ia niște varză murată pentru sarmale. Mă bucur că am cu cine vorbi.

- Bună ziua, faci sarmale? întreb să mă aflu în treabă.

- Da, încuviințează și pipăie o căpățână de varză.

- De ce o pipăi?
- Doar n-o s-o iau gata coflecită, spune și o apasă cu arătătorul.
- Îți dau, să-ți faci sarmale?
- Nu, scutur din cap.
- Păi da, că ție îți plac numai gata făcute!
- Gică ce mai face?
- El știe ce face, umblă toată ziua de nebun. Ai văzut aseară la Măruță? Iar s-au împăcat ăia.

Nu știi cine sunt „ăia”, nici nu mă interesează. Sița știe că mai mult de un an am umblat cu plasture pe ochiul stâng, știe că medicul mi-a spus „fără televizor”, dar mă tot întreabă: „Ai văzut la Măruță?”

- N-am văzut la Măruță.
- Păi da, că tu nu te uiți la televizor! pufnește cu reproș de fiecare dată.

Mă fac că nu aud, mă uit pe cer, norii sunt orizontali, de la alb străveziu, strălucitor, aproape ton pe ton până la gri mat, întunecat. În mijloc se deschide o fantă albastră.

- Uite acolo, un ochi albastru pe cer, îi arăt Siței.
- Ce n-am suferit în viața mea ochii albaștri, zice Sița și înșurubează capacul la butoiul cu varză.
- Credeam că de dragul ochilor albaștri te-ai măritat cu Gică.

- Mi-am făcut ambiția, de-aia l-am luat. Mama nu m-a lăsat să mă mărit cu băiatul pe care îl iubeam. M-am jurat să mă mărit cu primul care îmi iese în cale. A fost Gică. Nu l-am iubit, l-am lăsat să-și facă treaba, dar nu l-am iubit, ridică bărbia mândră.

Simt un gol în capul pieptului.

- La revedere, am supa câinilor pe foc.
- Da' ție ți-ai făcut supă? aud în urma mea.

De parcă au simțit că le-am făcut supă proaspătă, Gypsy și Zgubi păzesc ușa bucătăriei. Le iau castroanele să le pun supă la răcit.

Ar fi putut fi orice culoare ochii lui, dar în ziua aia erau albaștri ca seninul verii. Era într-un grup, m-a șters cu privirea cât ține o secundă, nu știu dacă chiar m-a văzut. Eu, da. El este, mi-am zis.

Se întunecau spre gri când era înnorat, o undă verde îi atingea la malul mării. Omul meu cu ochi schimbători la culoare, avea un fel de a te privi direct în suflet.

Noaptea trecută l-am visat. Mi-a apărut dintr-odată în față, l-am strâns în brațe și l-am iubit dincolo de omenesc.

- Acum trebuie să fug, să nu întârzii, mi-a spus deodată și eu știam că este ceva foarte important, chiar trebuie să fugă.

Pe urmă, eu eram într-un microbuz cu mai multă lume și l-am văzut alergând, venea din urma microbuzului, mai erau unii ca niște umbre, alergau și ei, el, aproape un puști, zâmbea fericit. De ce o fi întârziat atât, mă întrebam.

Aveam sentimentul că mergem spre același loc, urmează să ne întâlnim într-un fel de acasă.

Mâncarea câinilor s-a răcorit, îi duc castronul lui Zgubi afară și pe Gypsy o chem să mănânce în casă. Nu am reușit să o obișnuiesc să doarmă pe holul mic de lângă bucătărie. După cel mult un sfert de oră începe să zgârie ușa, se cere afară.

Gypsy intră, adulmecă mâncarea, se uită în ochii mei ca de obicei și abia pe urmă începe să mănânce. Îi pun un covoraș în dreptul sobei.

- Aici, îi arăt locul și ea se așază cuminte.

Deja este beznă afară. Întunericul, căldura sobei, Gypsy care s-a întins relaxată, îmi dau o toropeală plăcută, aș dormi, dar știu că m-aș trezi în toiul nopții fără să mai pot adormi.

Nu am nimic nou de citit, recitesc „Semnificația artei”, a lui Herbert Read. Mă opresc la pagina patruzeci și unu: „Am pornit de la presupunerea că privim tabloul

cu o minte pe deplin liberă, însă asta este o condiție rareori îndeplinită – la fel de rar ca și existența purității sufletești care condiționează contactul direct cu dumnezeirea.” Mi-au obosit ochii, dar deja sunt mult mai bine, nu mă mai dor zi și noapte. Când am fost în stare să citesc din nou, citeam câte zece pagini și mi se părea o victorie și o binecuvântare.

Mă uit la Gypsy, credeam că doarme, dar ea urmărește ceva cu privirea, ca și cum ar vedea ceva ce eu nu pot să văd. Îi urmăresc privirea și văd ca o umbră care alunecă prin dreptul ferestrei. Simt cum îmi albește părul.

Mă duc lângă Gypsy, o mângâi, îmi face bine să o am lângă mine.

Este neliniștită, ea care de obicei se pune cu burta în sus, s-ar lăsa mângâiată în neștire, acum este încordată, se ridică și începe să zgredăne la ușă. O ignor, sper să se răzgândească. Degeaba. Este încăpățânată, independentă, o alfa.

Îmi amintesc o scenă. Aveam cam patru ani și ai mei mă culcau între ei, să dorm mai bine. În loc să dorm, stăteam cu ochii căsați în întuneric, încercând să deslușesc umbrele și contururile întunecate ale obiectelor din jur. Fantezia începea să-mi lucreze pe nesimțite, himerele se întrupau.

Mă gândesc că Zgubi, care nu se dezlipește de prag când Gypsy este în casă, ar fi lătrat dacă era cineva. Îi deschid ușa, nu are rost să o stresez pe Gypsy, pentru că mi se năzăresc mie umbre.

Realizez că nu am mâncat de cină. Îmi prăjesc pâine și mănânc cu cașcaval și măr. Mai pun niște lemne pe foc și mă bag cu cartea în pat.

Am adormit citind, somn greu fără vise, ca o moarte.

Cioran spunea undeva: „Întotdeauna mi-a fost frică să revăd lucrurile care au contat în viața mea.”

La mine nu funcționează frica asta. Acum trei ani, gândul mi se întorcea iarăși și iarăși la frăgarii din Asinip, satul lui tata. Imaginea lor îmi revenea obsedant,

știam că nu am cum să mă eliberez decât mergând acolo, să-i revăd.

În tren aveam imaginea lor, îi atingeam, niciun avertisment, erau exact așa cum îi știam, frăgarul din curtea unchiului Ion, de care îmi lega o hîntă lungă, fructele lui pline roz-violaceu cînd erau coapte, gustul lor unic îmi simt aievea strivit pe cerul gurii, nici măcar urma gîndului unei posibile iluzii. Pe un dîmb, frăgarul din mijlocul curții Tinucăi, contorsionat, făcea niște fructe mici, negre. În curtea aia toți oamenii erau buni și mă iubeau. În frăgarul ăsta mă urca unchiul Ronu, mă prindeam cu picioarele îndoite din genunchi de o creangă, mă legănam cu capul în jos într-un balans amețitor, vedeam cerul intens, de cobalt, printre frăguțele negre.

Nu mai erau acolo. Casa lui Ion părăsită, din frăgar a rămas doar ciotul, cum a fost tăiat. La Tinuca, nici casa nu mai era, frăgarul negru se uscaser, locul se sălbăticișe, înaintam cu greu printr-o realitate vegetală care mă respingea.

În ultima vreme, un vis recurent nu-mi dă pace. Mereu este ceva legat de mama și casa din Floreasca. În vis îmi apare că este casa ei secretă, a păstrat cheia, uneori mă văd în apartamentul mic, totul este neschimbat acolo. Aceeași mobilă, aceleași covoare, aud pași și știu că trebuie să fug ca o intrusă și totuși casa aia este a mamei. Am învățat ceva din experiența cu Asinipul, am rămas cu un gol, dar știu că n-am cum să scap de visele astea, vor reveni iarăși și iarăși, n-or să-mi dea pace.

Este o vreme incredibilă pentru decembrie, mă îmbrac mecanic, soarele este mîngăios, în mai puțin de o oră sunt în Floreasca. Mă duc țintă la Vila 26, de fapt un bloc mic, cu două etaje, două scări și apartamente mici, cu câte două camere. Mă uit de vizavi la „casa mea”. Ferestrele par mai mari, sunt cu termopan, balconul este închis cu termopan. Dau ocol blocului, pomii sunt mai mari, tufe crescute în neștire își răsfireă crengile negre și este multă

liniște, este pustiu, lipsesc hoardele de copii. Nici zăpadă nu este. Zăpada, coșmarul meu de acum, era o bucurie vecină cu exaltarea pe când copilăream pe-aici. Făceam lungi cazemate, ghețuș sticlă în mijlocul străzii, cădeam cu chiote. În spatele Liceului C. A. Rosetti aveam un derdeluș, du-te-vino de copii, cu săniile după ei.

- Pârtieeee! strigam și săniile zburau iureș, la vale.

Sania mea era fulg, o comandase tata la un atelier, sania din visul copilăriei lui. O scândură albă ușoară, din lemn de brad bine șlefuit, rotunjită la capete, cu tălpici dintr-o țevă rotundă, vopsită în alb, cu aderență mică.

Când dădea prima zăpadă, ai mei ne îmbrăcau bine pe mine și pe frate-meu, ne înveleau cu o pătură și tata ne scotea la zăpadă, să ne tragă cu sania.

Sorin, mititel, în fața mea, nu zicea nici pâs. Tata alerga cu noi, avea un palton negru, încheiat doar la nasturii de sus, să poată alerga cu noi. Fugea, părea să nu obosească vreodată, o ținea într-o goană.

- Țineți-vă bine! striga din timp în timp și făcea viraje largi cu sania. Mie îmi dădea un soi de amețeală, dar îmi plăcea când sania se rotea stârnind zăpada în vârtej.

Se întuneca repede, lumina doar zăpada și becurile palide, paltonul își zbătea aripile negre, hipnotice, îmi înghețau picioarele, ajungeam acasă aproape adormiți.

Mă hotărâsc să sun la ușa apartamentului nostru și dacă îmi răspunde cineva, să-i spun că am copilărit acolo și vreau să arunc doar o privire.

Ajung la ușă, este o ușă metalică, scumpă, îmi pierd îndrăzneala, urc la etajul doi, revin, mă opresc iarăși în dreptul ușii, mă hotărâsc să plec.

Mă întorc și nu apuc să cobor, un bărbat urca scările.

- Căutați pe cineva? mă întrebă.

- Mă uitam... Știți, am copilărit aici, în casa asta.

- Dacă vreți să intrați, poftiți înăuntru.

Dacă vreau să intru? Numai asta am în gând, nici nu mai știu ce i-am răspuns.